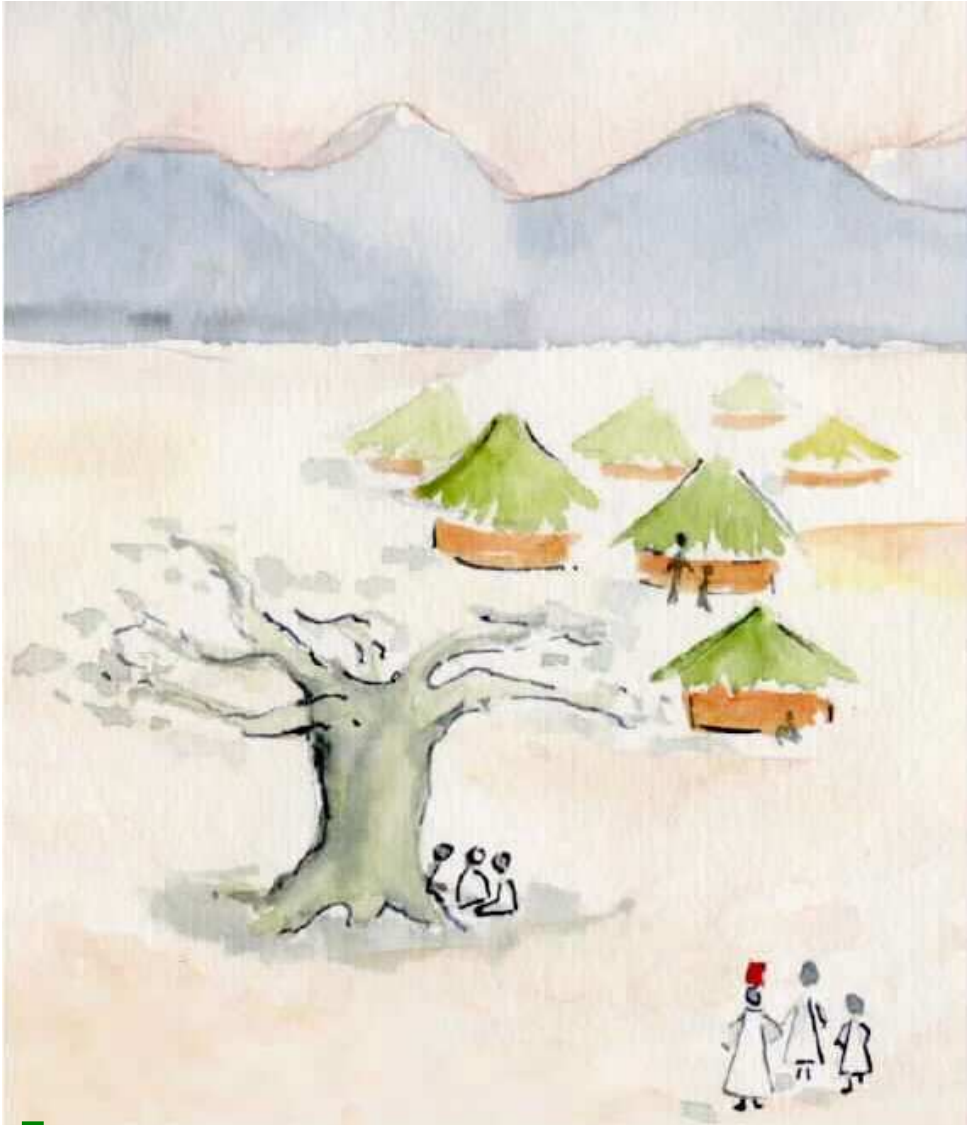

הבאובב הגדול

מאת מילס ופילי

אני, מאמאדו, זקן הכפר, אספר לכם מעשה בבאובב הגדול של הכפר דיובוגולה שלנו. איך לא נעלם. איך הצילו אותו.
כעת שערותיי לבנות, ועורי מקומט כמו זה של פיל, אבל בתקופה זו הייתי נער קטן. חיינו בבקתות מכוסות בעלי דקלים. נשים אספו דוחן, עם ילדיהם על גביהן. הגברים צדו, דגו ורעו עדרי כבשים ועזים. הילדים הסתובבו בכל מקום, ערומים וחופשיים. לגדולים יותר, כמוני, נתנו לשמור על העדרים.
כאשר התעורר ויכוח, כאשר בעיה כלשהי התעוררה בכפר, ראש הכפר, מוסה, אסף את הזקנים תחת עץ הבאובב. אחרי ויכוחים ממושכים השכל גבר על השטות.
באובב הוא עץ קדוש. האם שמתם לב שהוא לא דומה לכל עץ אחר? הגזע שלו ענקי והענפים דקים וערומים כמעט. אתם יודעים מדוע? ובכן לפני הרבה, הרבה זמן באובב היה כמו כל העצים האחרים, אך גבוה יותר. הוא היה כה גבוה שהחליט לעלות עד

השמיים ולהתחרות באלוהים. אך אז הכל-יכול התרגז.
"אהא!" קרא "אראה לו שלא ניתן להתחרות בי" ובכעס גדול, ברעם של סערה, תפס את הבאובב בענפיו, הוציאו מהאדמה ושתל חזרה עם השורשים למעלה, באוויר.
מאז הגזע של באובב הוא עבה מאוד

והענפים קטנים, אך אנו מכבדים אותו, כי הגיע עד לאלוהים.
הכפר דיובוגולו חי חיים שקטים קרוב לעץ הבאובב. היה זה בזמן בו האנשים הלבנים שלטו במדינה. ובתקופה זו רכבות מצאו מאוד חן בעיני הלבנים. הם החליטו לבנות מסילת ברזל כדי לחבר בה שתי הערים הגדולות של המדינה. המהנדס הראשי, אדם רזה,

לבוש כולו לבן, לקח מפה גדולה, סרגל ענקי, עפרון עבה ושרטט קו ישר בין שתי הערים. "הנה מסלול הרכבת של המדינה" הוא הכריז בגאווה. "צריך לגייס את כל הגברים מהאזור כדי לבנות את המסילה."
האנשים החזקים ביותר של הכפר הובאו לחצר הרכבת, כדי להתחיל בעבודה. אפילו אבדול המלומד, שלמד באוניברסיטה בבירה, גוייס לעבודה.
והתחילה עבודת הבניה של המסילה.

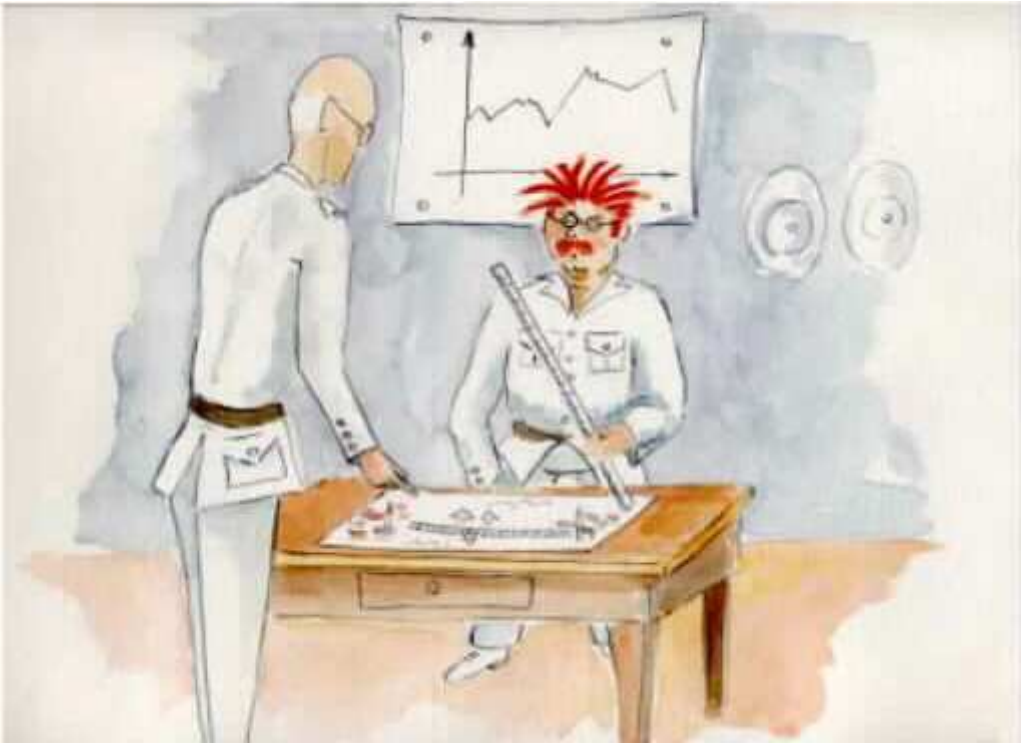

מאחורי עץ התמרינד, שם ישבתי ושמרתי על העדר, הצצתי על המישור. יום אחד ראיתי ענן עשן באופק. המסילה התקרבה לכפר שלנו. שני לבנים רכובים על סוסים התקרבו עד הבאובב. הרזה משניהם ירד ראשון מהסוס, הוריד את כובע הפקק שלו וניגב את מצחו. אדם שני, גדול, בעל שערות אדומות,

ירד אף הוא. הם התיישבו בצל העץ הגדול. התקרבתי בשקט והסתתרתי אחרי הגזע העבה.

"אם הכל יתנהל כשורה, תוך שבוע נגיע לבאובב הזה" אמר הרזה לבעל השערות האדומות "עבדתם טוב מאוד, וינצנט, בקצב זה נגמור את העבודה עד החג. אבל צריך לכרות את העץ. זה יעכב אותנו, כי הוא עבה וגדול!"

"האם אינך חושב, אדוני המהנדס הראשי, שחבל לעשות זאת? אולי אפשר להטות קצת את הקו? באזור זה הצל מועט מאוד. אנשי הסביבה לא יהיו מרוצים."

"להטות את הקו! אל תחשוב על כך! הרכבות חייבות לנוע במהירות. ציירתי קו ישר ואני רוצה שתכבדו את התוכנית באופן מוחלט. הבנת, וינצנט?"

"כן אדוני המהנדס הראשי."

לא יכולתי לשמוע יותר כי כבר רצתי כדי

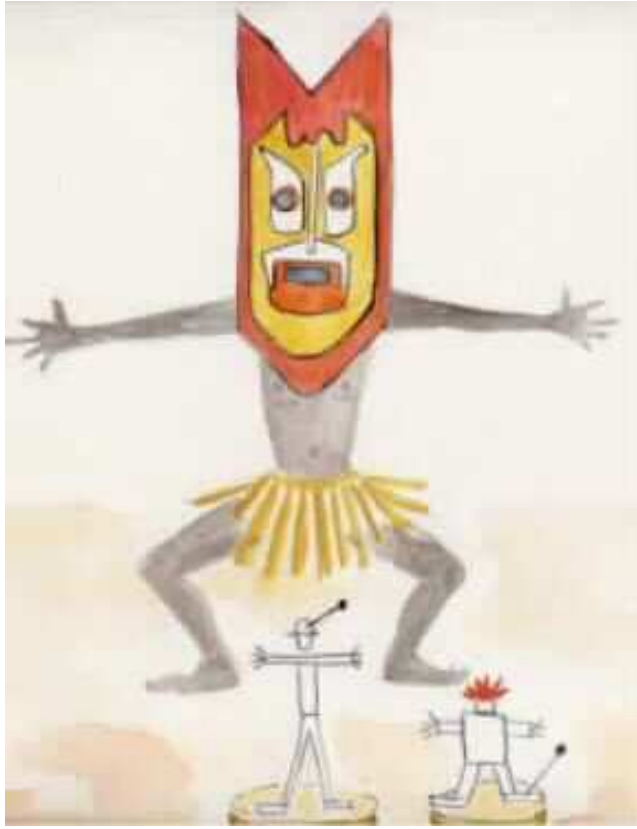

להזהיר את ראש הכפר מוסה מהסכנה האורבת לבאובב שלנו.
באותו הערב זקני הכפר התאספו תחת העץ. מוסה הלך להזמין את המכשף אוקה-דג'אמבה, כדי להתייעץ איתו. הדיון נמשך כל הלילה. בבוקר הזקנים התעודדו. אוקה-דג'אמבה יטפל בעניין.
עליכם לדעת שאוקה-דג'אמבה ידע לדבר עם רוחות חשוכות, אלה שקבעו גורלות והטילו כישופים. הוא חזר לבקתתו המרוחקת קצת מהכפר. שם הוא הכין שני פסלונים מעץ. אחד דק ומכוסה כולו בלבן, שני שמנמן עם עשבים אדומים במקום שערות. הוא תקע מסמר בראשו של הראשון ומסמר אחר ברגלו של השני.
כאשר גמר, חזר למוסה ואמר לו "הרוחות עובדות עכשיו.
נעבור את הלילה ונסמוך עליהן."
הכפריים חזרו כולם לעסקים שלהם.
למחרת ראש הכפר מוסה התעורר מצעקות שלפני הבקתה שלו.

האיש הלבן בעל שערות אדומות היה שם רכוב על סוס, מתנשם בכבדות, ואיתו אבדול המלומד, רכוב על סוס ערבי קטן.
"קרה משהו למהנדס הראשי שם בין השיחים. הוא יצא בבוקר וסוסו חזר לבד. אנו זקוקים לאנשים כדי שיחפשו אותו."

אבדול לקח אותי על סוסו, שאחרים יצאו ברגל. התחילה במהומה, כאילו ציד של פיל. רק בערב מצאנו את המהנדס הראשי, חסר הכרה, תחת עץ גדול. הוא נשם, אבל גופו

קדח והוא רעד כולו. האדמוני התקרב אליו, אך באותו רגע הוא פלט זעקה נוראה. הוא הוריד את נעלו. עוקץ של עקרב חדר דרך העור ופגע בו. הוא התפתל מכאבים.
מוסה עזר לאבדול לעלות את שני הלבנים על סוסים והוביל אותם עד קצה המסילת הרכבת. שם העלו את המהנדס הראשי ואת עוזרו על הקטר והובילו מהר עד עיר הבירה. שמעתי איך האדמוני אמר לאבדול: "אבדול יקירי, אתה יודע שהמסילה חייבת להיות גמורה עד החג ארבע-עשר ביולי. תמשיכו בעבודה. תמשיך במקומי. אני יודע שאתה מסוגל לכך."

"תודה, מר וינצנט" ענה אבדול. תסמוך עלי.
כשתחזור נהיה כבר הרבה מעבר לכפר דיובוגולו."
חזרנו לכפר. ידענו שבעזרת אבדול נציל את הבאובב. וכך, בהדרכתו של המלומד שלנו, העבודה נמשכה. הקטר הגדול התקדם, כשהוא פולט סילוני קיטור ברעש איום. הוא משך קרון מלא חצץ, אדנים ופסי רכבת. האנשים שפכו חצץ על התווי המסומן על ידי אבדול, שמו אדנים ברוחב התווי ופסי ברזל

עליהן. הפסים היו כבדים מאוד. אנשים רבים

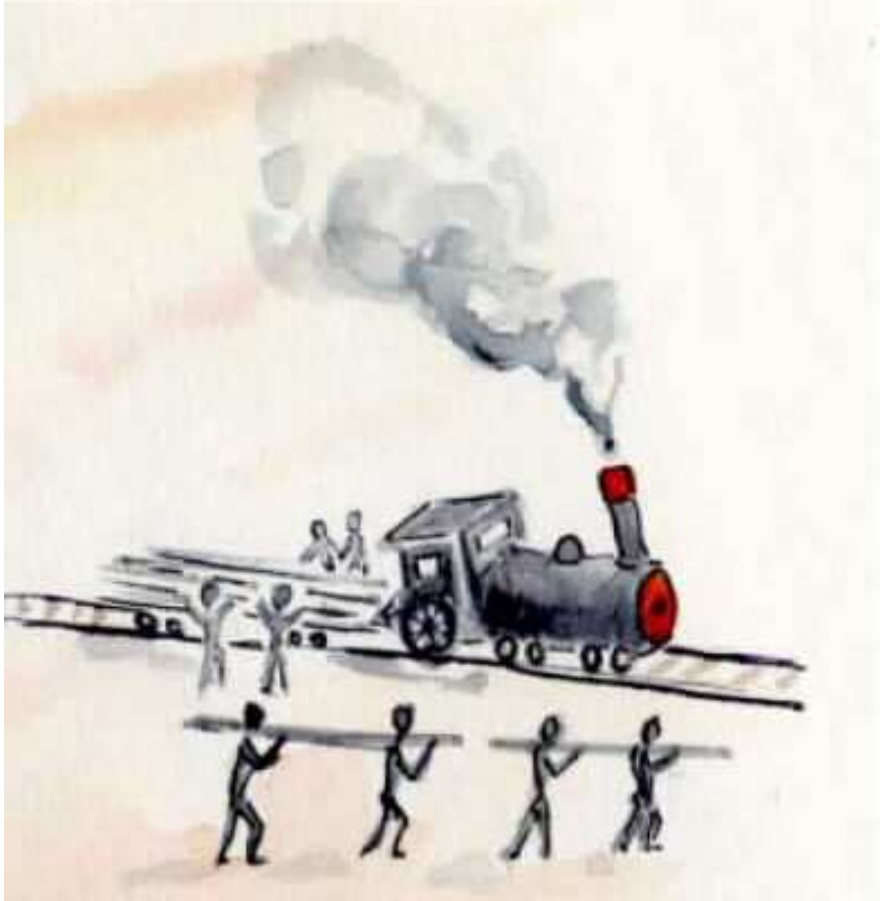

היו דרושים כדי לשאת אותם.
אבל כולם עבדו ברצון, כי לאט, לאט ראו שהמסילה נוטה סביב לבאובב. תחילה היא פנתה קצת מערבה, ואחרי שעברה את הכפר דיוגובולו ואת הבאובב, חזרה שוב למזרח,

לקו המסלול הקודם.
כל הכפר עודד את הפועלים. נשים הביאו להם דייסה ואורז לבן. ביום בו המסילה עברה את הכפר, מוסה הורה לשחוט שלושה כבשים ואכלנו ביחד עם עובדי הרכבת.
את המהנדס הראשי ואת עוזרו לא ראו הרבה זמן. הם טופלו תחילה בבית החולים בבירה,

ואחר כך נשלחו לצרפת להבראה.
בסוף העבודה הושלמה. שני הלבנים, שחזרו

בינתיים, רכבו לאורך המסילה כדי לבדוק אותה לפני חנוכת המפעל. כשהתקרבו לכפר דיוגובולו נעצרו ובדהירה באו לכפר.

המהנדס הראשי שפניו היו חיוורים בדרך כלל, נראה כמו פרי רימון פתוח.

"איפה אבדול?"

קרא האיש הלבן.

מוסה יצא מהבקתה שלו.

"לא, אדוני. אבדול לא חזר מאז שהמסילה עברה את הכפר."

"נדבר על המסילה. אני אמרתי שהיא חייבת לעבור בקו ישר! אבדול זה, חסר כל הבנה. הוא לא יודע מה זה קו ישר!"

הוא עלה על סוסו, ורכב הלאה, כשהעוזר האדמוני רוכב אחריו ומשתדל לכבוש את חיוכו.

הגיע יום חנוכת קו הרכבת. המושל ואישתו הוזמנו לנסיעה הראשונה. אבדול הורה לי לשרת את הנוסעים במשך היום, ולכן אוכל לספר לכם את סוף הסיפור.

כשהרכבת הגיעה סמוך לכפר דיוגובולו, היא

סטתה קצת בגלל הפניה של המסילה. אשת המושל פנתה לבעלה וקראה: "יקירי, ראה את הבאובב הנפלא! איזה רעיון גדול, אדוני המהנדס הראשי, להפנות את המסילה סביב העץ."

"אבל גבירתי" ענה האיש "אנו בחברת הרכבות, ידידים גדולים של הטבע."
למשמע זאת הייתי צריך להתאפק מצחוק עד כי כוס המים שבידי נפלה והתרסקה ברעש על רצפת הקרון. ביום זה סיימתי את עבודתי ברכבות.
וזה הסיפור של הבאובב. תוכלו לראות שהרכבת עובר ליד הכפר שלנו בבוקר ובערב, אבל הזקנים ממשיכים להתאסף תחת הבאובב הגדול. וגם אני חייב עכשיו ללכת לשם. הגיעה שעת הדיונים.
מאמאדו השתתק עכשיו.
אבל אם תקשיבו היטב לרוח הדרומית הנושבת, אולי תוכלו לשמוע את שיר של דיוגובולו:

"אושר הוא בצל של הבאובב.
"וכדור הארץ הוא כה יפה.
"לכן, אנשים קטנים, אל תהסוו
"לשמור עליו היטב."